

bcn
clàssics

Palau de la Música
L'Auditori

22/23

24
03
23

PALAU DE LA MÚSICA

Denis
Kozhukhin
Orquestra Simfònica
de Ràdio Frankfurt
Alain Altinoglu

Orquestra Sinfònica de Frankfurt

(Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt)

Director titular: **Alain Altinoglu**

Pianista: **Denis Kozhukhin**

24 de març de 2023 a les 20h, al Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 90 minuts amb mitja part

**Concert homenatge a Alicia de Larrocha amb motiu del
100 aniversari del seu naixement**

22/23

Claude Debussy (1862-1918)

Preludi a la migdiada d'un faune

10'

Maurice Ravel (1875-1937)

Concert per a piano i orquestra en Sol major

23'

Allegramente

Adagio assai

Presto

Pianista: Denis Kozhukhin

Pausa 15 minuts

Nikolái Rimski-Kórsakov (1844-1908)

Scheherezade. Suite simfònica, op. 35 "Les mil i una nits"

42'

El mar i el vaixell de Simbad

La història del príncep Kalendar

El jove príncep i la jove princesa

Festival a Bagdad. El mar. El vaixell s'estavella contra un
penya-segat

hr-Sinfonieorchester Frankfurt

1r Violí

Ulrich Joachim Edelmann,
Konzertmeister
Florin Silviu Iliescu
Maximilian Junghanns
Sorin Christian Ionescu
Werner Thomas Mehlin
Peter Zelenka
Barbara Maria Kink
Charys Schuler
Sha Katsouris
Hovhannes Mokatsian
Mariane Vignand
Fanny Pujol
Wandi Xu
Miri Kim
Francesco Sica
Karolina Weltrowska

2n Violí

Sergey Khvorostukhin
Akemi Mercer-Niewöhner
Klaus Robert Schwamm
Sonja Maria Metzendorf
Ulrike Mäding-Lemmerich
Shoko Magara di Nonno
Stefanie Maria
Pfaffenzeller
Rachelle Frances Hunt
Grace Kyung Eun Lee
Ayako Kasai
Daniel Kroh
Frank Plieninger
Ildiko Bors-Masson
May Pitchayapa
Lueangtawikit

Viola

Gerd Grötzschel
Tanja Christ
Dirk Niewöhner
Kerstin Hüllemann
Steffen Weise

Wolfgang Tluck
Christoph Fassbender
Georg Katsouris
Gabriel Tamayo
Dashiel Nesbitt
Josef Hundsbichler
Henriette Mittag

Violoncel

Peter-Philipp Staemmler
Annette Edelgard Müller
Valentin Wilhelm Scharff
Christiane Steppan
Maja Schwamm
Arnold Ilg
Barbara Maria Petit
Ulrich Horn
Larissa Nagel
Romana Simbera

Contrabaix

Kai Goetze Von
Simon Backhaus
Ioan Cristian Braica
Ulrich Martin Franck
Albert Chudzik
Stefan Otto
Sung-Hyuck Hong
Jona Rehlich

Flauta travessera

Clara Andrada De La
Calle
Bettina Hommen
Cordula Weil

Oboè

José Luis Garcia Vegara
Michael Andreas Höfele
Doga Sacilik

Clarinet

Tomaz Mocilnik
Magdalena Faust

Fagot

Theo Plath
Marta Alvarez Alvarez

Trompa

Kristian Katzenberger
Maciej Marcin
Baranowski
Thomas Christian Sonnen
Charles Henri Pierre Petit

Trompeta

Sebastian Berner
Norbert Haas

Trombó

Norwin Gabriel Hahn
Ferdinand Heuberger
Joao Cunha

Tuba

Ole Jasper Heiland

Timbals

Lars Stefan Rapp

Percussió

Konrad Odo Graf
Burkhard Roggenbuck
Paul Buchberger
Thomas Ringleb
Raúl Flores Aloy

Arpa

Anne-Sophie Bertrand
Frederike Wagner

Denis Kozhukhin

Piano

Guanyador del primer premi del Concurs Reina Elisabet de Brussel·les, el 2010, Denis Kozhukhin s'ha consolidat com un dels millors pianistes de la seva generació.

Kozhukhin col·labora sovint amb les principals orquestres internacionals, com l'Orquestra Reial del Concertgebouw, la Simfònica de Londres, la Staatskapelle de Berlín, la Filharmònica d'Israel, la Simfònica de Chicago, l'Orquestra de Filadèlfia, la Simfònica de San Francisco, la Filharmònica de Rotterdam, la Filharmònica de Londres i l'Orquestra Philharmonia, entre d'altres. També és convidat regularment a festivals com els de Verbier, Gstaadt, Grafenegg i Dresden, el de Música de Cambra de Jerusalem i el BBC Proms.

De la temporada 2021-2022 destaca el seu retorn als BBC Proms interpretant el *Concert per a piano núm. 2* de Rakhmàninov amb la Simfònica de la BBC, una gira amb la Philharmonia Orchestra a Finlàndia i les seves actuacions amb la Filharmònica d'Israel, la Filharmònica d'Oslo, la Reial Filharmònica d'Estocolm, l'NDR Radiophilharmonie, la WDR Sinfonieorchester, l'MDR Sinfonieorchester, l'Orquestra Simfònica Nacional d'Irlanda, l'Orquestra Filharmònica Reial de Lieja, així com amb la Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya interpretant la integral dels quatre concerts per a piano de Rakhmàninov.

Kozhukhin també ha actuat com a solista al Chicago Symphony Hall i a la Pierre Boulez Saal de Berlín, i ha realitzat una gira a duo amb Jörg Widmann, Vilde Frang i Janine Jansen, amb qui ha actuat al Concertgebouw d'Amsterdam, Musikverein, Berlin Philharmonie, Frankfurt Alte Oper, Zurich Tonhalle i Bozar.

La temporada 2022-2023 compta amb col·laboracions amb l'Orquestra Nacional de Dinamarca, l'NDR Radiophilharmonie, la Radio Symphonieorchester Wien, l'Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC, l'Orquestra Gulbenkian, la Simfònica Nacional de Bèlgica, la Simfònica d'Indianapolis i la Filharmònica d'Istanbul, entre d'altres. A Espanya destaca la seva aparició amb l'Orquestra de l'Acadèmia Fundació Barenboim-Said, el seu debut amb la Simfònica de Navarra i la gira amb la HR-Sinfonieorchester interpretant el *Concert per a piano en Sol Major* de Ravel sota la batuta d'Alain Altinoglu. També actuarà als festivals de Tsinandali i Schloss-Elmau i oferirà recitals al Carnegie Hall, Cadogan Hall, De Singel, Megaron, Societat Filharmònica d'Alacant i Festival de Piano de Lilla.

El seu enregistrament més recent, les *Variacions simfòniques* de César Franck amb l'Orquestra Filharmònica de Luxemburg sota la direcció de Gustavo Gimeno, es va publicar el 2020 i s'ha afegit als anteriors discos de les *Romances sense paraules* de Mendelssohn i les *Peces líriques* de Grieg (nominat per a un premi Opus Klassik) i als discos de Haydn, Brahms i Prokófiev, així com als concerts de Txaikovsky, Grieg, Ravel i Gershwin. En l'àmbit de la música de cambra, Kozhukhin col·labora amb artistes com Janine Jansen, Jörg Widmann, Julian Rachlin, Vadim Repin, Leonidas Kavakos, Michael Barenboim, Vilde Frang, Renaud i Gautier Capuçon, Elena Bashkirova, Radovan Vlatkovic, Emmanuel Pahud, Allisa Weilerstein, Nicolas Alstaedt, Julian Steckel, Pablo Ferrández i Alexandra Conunova, entre d'altres.

Kozhukhin va estudiar a l'Escola Superior de Música Reina Sofia de Madrid amb Dimitri Baixkírov i Claudio Martínez-Mehner, i posteriorment va completar la seva formació a l'Acadèmia Internacional de Piano del Llac de Como amb Fou Ts'ong, Stanislav Iudénitx, Peter Frankl, Boris Berman, Charles Rosen i Andreas Staier, i a Stuttgart amb Kirill Gerstein. En els darrers anys el seu mentor ha estat el mestre Daniel Barenboim.

Alain Altinoglu

Director

Alain Altinoglu és director musical del Théâtre Royal de la Monnaie de Brussel·les i director titular de l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt (hr-Sinfonieorchester Frankfurt). Des de 2015, el seu lideratge ha estat reconegut mundialment i ha inspirat extraordinàries interpretacions d'òpera. Va assumir la titularitat de l'Orquestra Simfònica de Radio Frankfurt a principis de la temporada 2021-2022.

Dirigeix regularment orquestres tan distingides com la Berliner Philharmoniker, Wiener Philharmoniker, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, London Symphony, Chicago Symphony, Cleveland Orchestra, Boston Symphony, Philadelphia Orchestra, Orquestra Nacional Russa, Philharmonia Orchestra, Real Filharmònica d'Estocolm, Simfònica Nacional de Dinamarca, Staatskapelle Dresden, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Tonhalle-Orchester Zürich i totes les principals orquestres parisenques.

Entre els aspectes més destacats de la temporada 2022-2023 inclouen la direcció dels concerts d'obertura de temporada de la Wiener Philharmoniker i el Salzburger Festspiele dirigint *Aida* de Verdi. Convidat habitual dels principals teatres d'òpera del món, actua al Metropolitan Opera de Nova York, la Royal Opera House Covent Garden, la Wiener Staatsoper, l'Opernhaus Zürich, el Teatre Colón de Buenos Aires, la Deutsche Oper Berlin, la Staatsoper Unter den Linden, la Bayerische Staatsoper i els tres teatres d'òpera de París. També ha actuat als Festivals de Bayreuth, Salzburg, Chorégies d'Orange i Ais de Provença.

A més de dirigir, Altinoglu conserva una estreta relació amb el repertori de *Lied* i regularment acompanya al piano la mezzosoprano Nora Gubisch. Altinoglu ha realitzat enregistraments per a Deutsche Grammophon, Naïve, Pentatone i Cascavelle. També s'han editat produccions en DVD de *Joana d'Arc a la foguera* de Honegger (Accord), *L'holandès errant* de Wagner (DG), *El gall d'or*, *Iolanta*, *El trencanous* i *Pelléas et Mélisande* (BelAirClassiques) amb un gran èxit de crítica.

Nascut a París, va estudiar al Conservatori Nacional Superior de Música i Dansa de París, on actualment presideix la classe de direcció.

Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt

(hr-Sinfonieorchester Frankfurt)

Fundada

el 1929 com una de les primeres orquestres simfòniques de ràdio d'Alemanya, l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt (hr-Sinfonieorchester Frankfurt) és una de les principals orquestres que interpreten Mahler i Bruckner des de fa dècades i, en l'actualitat, afronta amb èxit els reptes d'una orquestra moderna d'alt nivell. Reconeguda per la seva extraordinària secció de vents, les seves poderoses cordes i la seva dinàmica i sofisticada interpretació, l'orquestra de la Hessischer Rundfunk (Ràdio Pública Alemanya de Hesse), juntament amb el seu nou director musical, Alain Altinoglu, està associada a l'excel·lència musical, però també a un interessant i variat repertori.

Amb nous i innovadors formats de concert, produccions de CD i ofertes digitals molt reeixides, aparicions regulars a Viena, Salzburg, Madrid i París, així com gires regulars per Àsia, l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt subratlla la seva posició prominent dins del panorama orquestral europeu i gaudeix d'una excel·lent reputació a tot el món.

Coneguda pels seus pioners enregistraments en primícia mundial de les versions originals de les simfonies de Bruckner i pel primer enregistrament digital de la integral de les simfonies de Mahler, l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt va establir una tradició en la interpretació de la música romàntica, que l'antic director musical i actual director honorífic, Eliahu Inbal, va saber transmetre als seus successors, Dmitri Kitaenko i Hugh Wolff, passant per l'actual director llorajat, Paavo Järvi, i pel director musical Andrés Orozco-Estrada, que va dirigir l'orquestra durant set anys amb un gran èxit.

Des dels seus inicis, l'orquestra va mostrar un ferm compromís amb la música tradicional i contemporània sota la batuta del seu primer director titular, Hans Rosbaud. Després de la Segona Guerra Mundial, l'Orquestra Simfònica de Ràdio Frankfurt va créixer amb Kurt Schröder, Winfried Zillig i Otto Matzerath al capdavant, i va aconseguir finalment un reconeixement internacional entre 1960 i 1980 sota la direcció de Dean Dixon i Eliahu Inbal, amb actuacions com a orquestra convidada arreu del món i amb la realització de discos premiats en múltiples ocasions.

Notes al programa

LLEGENDES MUSICALS

En el seu llibre *Músics poetes*, el musicòleg i crític francès Adolphe Boschot escrivia a mitjan segle passat: «Que un músic, que un artista sigui poeta és el que veritablement importa. La realitat primordial de ser poeta domina, requereix, organitza i vivifica les diverses característiques d'un geni. Escapa a l'anàlisi i a la demostració, i es revela amb sensacions inevitablement personals mitjançant una intuïció necessàriament subjectiva». El programa d'avui aplega tres d'aquests músics poetes. Somiadors que van compartir el seu amor per la literatura i els viatges, i grans orquestradors, l'obra dels quals transpira el poder d'evocar, transporta l'oïdor a llocs màgics i converteix el seu romanticisme personal en noves formes d'expressió musical.

L'entusiasme del públic aquell 22 de desembre de 1894 a la Salle d'Harcourt parisenca, demanant a l'Orquestra de la Société Nationale de Musique que repetís l'obra que acabava d'escollar, va situar Debussy en el lloc al qual apuntava en la música francesa. S'estrenava el *Prélude à l'après midi d'un faune*, primera fita d'un recorregut que el 1902, amb l'estrena de *Pélleas et Melisande*, l'encimbellaria al tron dels compositors francesos, que no va abandonar fins a la seva mort. Havia transcorregut una dècada des que la maduresa de *L'enfant prodige*, cantata de tall massenetià, li valgués el Prix de Rome, que el va dur, entre 1885 i 1887, a la Villa Medici. L'opinió de díscol que el va acompanyar en els seus anys del Conservatori va ser corroborada davant les creacions amb què va correspondre a la beca: l'oda simfònica *Zuleima*; el petit treball orquestral *Printemps*; la minúscula *Fantasie*, per a piano i orquestra, i part dels materials per a soprano solista de *La damoiselle élue*, on es percep el camí pel qual volia transitar. Contra l'escepticisme del tribunal, aplicant els cànons a l'ús, valdrien les paraules d'algú que, considerant la música «una matemàtica misteriosa», es plantejava d'alliberar la del seu país de la dominació alemanya, ja que «el segle dels aeroplans té dret a la seva música». En aquesta cerca, Debussy es va nodrir de les arts que l'envoltaven: de la pintura impressionista —qualificatiu que rebutjava aplicat a la seva música— i, especialment, del moviment simbolista, encapçalat per Stéphane Mallarmé. Del poeta va sorgir la idea d'un part conjunt, que va proposar titular *Preludi, interludi i paràfrasi final per a la migdiada d'un faune*, que suggereix un plantejament més ambiciós que finalment es va reduir al *Prélude*, obra amb un exquisit tractament orquestral, un cromatisme especial i una sensualitat gairebé

tàctil que, per a alguns incondicionals, amb Pierre Boulez al capdavant, obre les portes a l'anhelada música pròpia. A tall introductori, Debussy escriu a les seves notes al programa: «La música d'aquest Preludi és una il·lustració molt lliure del bell poema de Stéphane Mallarmé. En absolut pretén ser-ne una síntesi. Més aviat són decorats successius pels quals es mouen els desitjos i els somnis d'un faune en la calor de la tarda. Llavors, cansat de perseguir la fugida temerosa de nimfes i nàiades, es deixa portar pel sol embriagador, curull de somnis finalment realitzats, de possessió total en la Natura universal». Indicacions per endinsar-nos en l'esperit de l'obra, suficients perquè Diaghilev apostés pel que seria el germen dels ballets moderns brindant la seva primera coreografia al mític Nijinski, qui, assumint a més el paper del faune, el 29 de maig de 1912 va convertir la proposta en un sorollós escàndol, el preludi del qual, un any més tard i al mateix escenari, seria La consagració de la *Primavera de Stravinsky*.

Nou dies després de l'estrena del ballet debussià, també amb Nijinski encapçalant el cartell, pujava a l'escena de Le Châtelet la simfonia coreogràfica *Daphnis et Chloé*, encàrrec de Diaghilev a Maurice Ravel, encuriolit sempre pel món circumdant, que acabava portant als seus pentagrames. Un clar exemple en són els dos concerts per a piano que va escriure entre 1929 i 1931, dues de les escasses mostres concertants en el reduït catàleg ravelià, juntament amb *Tzigane* (*Rapsòdia de concert*), per a violí i orquestra, i els fragments de *Zaspak-Bat* esbossats el 1906 i continuats entre 1913 i 1914 per a un concert inconclús sobre temes bascos.

Havien passat deu anys des de la mort de Debussy quan, el 1928, Ravel, que ja ostentava per dret el ceptre de la música francesa, va emprendre una gira de quatre mesos com a concertista, acompanyant i director pels Estats Units i el Canadà, que deixaria empremta en les grans obres de la seva última fase creativa, els esmentats concerts pianístics escrits simultàniament. L'espurna va sorgir per l'encàrrec del pianista Paul Wittgenstein, qui, havent perdut el braç dret durant la Primera Guerra Mundial, va sol·licitar a grans compositors com Britten, Strauss, Korngold, Prokófiev o Hindemith obres per ser interpretades amb la mà esquerra.

Resolt el compromís d'un ballet amb aire espanyol que Ida Rubinstein li havia sol·licitat —la resposta va ser *Boléro*— i que la ballarina ucraïnesa va estrenar el novembre de 1928, Ravel es va centrar en l'acord amb Wittgenstein. Llavors, el pianista va renéixer, va recordar l'antic interès d'escriure un concert per a si mateix i va imaginar dos treballs de diferent aparença. A la solemnitat que dominen les tres parts del de la mà esquerra, concebut com un moviment

encadenat, s'oposa la brillant lluminositat del concert en sol major, en tres moviments convencionals esquitxats de noves insercions. Ravel, que havia conegut a París el jazz que arribava a Europa, al qual fins i tot va fer-li una picada d'ullet en el segon moviment, *Blues*, de *Tzigane*, en la seva temporada americana va degustar a fons l'univers del jazz i del rag guiat per George Gershwin. L'empremta de la seva fascinació per la nova troballa, perceptible més subtilment en el concert per a Wittgenstein, en el de sol major, és evident. Cada moviment destil·la en alguna mesura dosis d'aquest jazz assumit en el passeig americà, a la qual cosa caldria sumar les aportacions de temes bascos rescatats de *Zaspak-Bat* per acolorir els moviments inicial i final. El resultat el descrivia el compositor: «És un concert en el sentit més autèntic de la paraula, escrit en gran manera amb el mateix esperit que els de Mozart i Saint Saëns». Les dificultats virtuositiques que presentava la seva execució el van portar a cedir la primícia a Marguerite Long, que es va anotar la glòria de l'estrena a la Sala Pleyel de París el 14 de gener de 1932, amb l'Orquestra Lamoureux i Ravel al podi, abans d'emprendre junts una gira europea per donar a conèixer l'obra. Lluïnt la seva destresa i gaudint amb les compromeses cadències del plaent adagi, per a Long: «Una de les melodies més emocionants sorgides del cor humà».

L'exotisme, al qual van sucumbir Debussy i Ravel, l'havia incorporat Rimski-Kórsakov al seu llenguatge molt abans, i no sols per la literatura. En el seu univers, a més de la influència de Glinka, compartida amb el Grup dels Cinc, pesaven les seves aventures com a mariner de l'Armada Imperial. Experiències que, com a arquitecte de l'orquestració, coneixedor de la tècnica de Berlioz i Mendelssohn, va saber traslladar a les melodies. Un any després de donar-li «resposta hispana» a Glinka amb *Capriccio Espagnol*, Rimski desvelava la seva *Scheherezade*, tema que, per influència de Rimski, Ravel va abordar en dues ocasions.

La *Scheherezade* que avui ens incumbeix s'enquadra, juntament amb el *Capriccio*, en l'etapa creativa més fèrtil de Rimski-Kórsakov, quan ja disposava de quinze òperes i quatre simfonies. «Tanquen un període de la meva activitat», diria, «al final del qual la meva orquestració havia aconseguit un considerable grau de virtuosisme i una càlida sonoritat sense la influència wagneriana, i em limitava a l'orquestra d'estructura normalment utilitzada per Glinka.» *Scheherezade* es va estrenar a Sant Petersburg el 3 de novembre 1888, amb Rimski defensant el preuat tresor. Si Debussy va renunciar a l'etiqueta d'impressionista, Rimski va rebutjar per a ell la de programàtic i va arribar a eliminar de *Scheherezade* la minuciosa descripció amb què presentava els quatre moviments, com si es tractés d'una estampa de colors vius, per reduir-los estrictament al caràcter dels *tempi*.

També va negar la idea de leitmotiv en referir-se al tema que es converteix en factor comú dels quatre moviments: la melodia que personifica la protagonista fabuladora, encomanada als voluptuosos acords d'un violí recolzat sobre còmplices notes d'una arpa, prestades de Tamara, l'orientalitzant poema simfònic del seu mentor, Mili Balákirev, que, com tantes obres del seu cercle, Rimski havia revisat. En la descripció censurada, que amb el temps va tornar a figurar als programes, Diaghilev, que el 1907 havia convidat Rimski per dirigir dos concerts de música russa a París, va albirar clarament la possibilitat de traduir *Scheherezade* en una coreografia. I el 1910 va programar en els seus Ballets Russos el ballet amb aquest nom, on va reunir el jove Nijinski amb Ida Rubinstein, la mateixa ballarina per a qui Ravel escriuria gairebé dues dècades després el seu *Boléro*.

Juan Antonio LLORENTE

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCNCLASSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

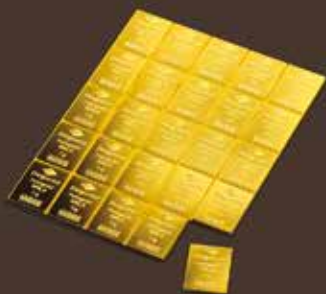

@7Portes

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

DEGUSSA: LA FORMA MÁS SENCILLA DE INVERTIR EN METALES PRECIOSOS

El oro está considerado desde hace 6.000 años la moneda más fuerte, algo que lo convierte en una inversión sólida y tangible. El nombre de Degussa es sinónimo de metales preciosos en todo el mundo. Somos la mayor empresa de metales preciosos en Europa, que trabaja independientemente de los bancos, y estamos a su disposición para asesorarle y ayudarle a crear su cartera personal de lingotes y monedas. Todas las barras de Degussa están certificadas por la LBMA y disponen de un número ISIN, permitiendo su incorporación en una cartera de inversión. También le ofrecemos cajas de seguridad en alquiler, en las que podrá guardar su inversión.

Para más información
y tienda online, visite:

DEGUSSA-MP.ES

PUNTO DE VENTA:

CALLE DE VELÁZQUEZ 2
28001 MADRID
TELÉFONO: +34 91 19 82 900

MIEMBROS DE:

LBMA
MEMBER

EUROPEAN
PLATINUM &
PALLADIUM
COUNCIL

Degussa
METALES PRECIOSOS.

MADRID | ZÜRICH | GINEBRA | FRÁNCFORT | LONDRES

Perquè
vols

vibrar **d'emoció**
amb tots els sentits

LA VANGUARDIA

Egass
barcelona

Joies amb essència

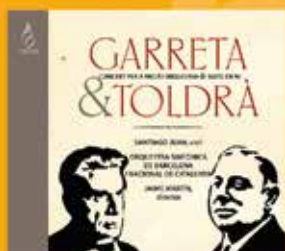
www.egassbarcelona.com

Handmade

© egassbarcelona

Compromesos amb el patrimoni musical català

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

bcn
classics

Palau de la Música
L'Auditori

22/23

Propers Concerts

Entrades:
bcnclassics.cat
Tel 93 342 61 75

@bcnclassics

13.04.23 **Concierto de Aranjuez i Bolero de Ravel**

20 H
L'AUDITORI

Pablo Sainz-Villegas
Orquesta Nacional Belga
Josep Vicent

31.05.23 **La Júpiter de Mozart i l'Heroica de Beethoven**

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Orchestre des Champs-Élysées
Philippe Herreweghe

07.06.23 **Les quatre estacions de Verdi i Vivaldi**

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

I musici

Cicle BCN Clàssics 22/23

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

@bcnclassics

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!